

opera-librettoer, operetter eller ballett-scenario's.

Goldoni har i dette stykket tegnet livets eget forløp. Handlingsgangen følger livets raskt skiftende forandringer, og stykket må derfor etterlate seg et raskt, ukomplisert hovedinntrykk. Et inntrykk som vanskelig skal kunne la seg favne i få ord. Det er detaljer som skal huskes. Samtidig med stykkets konkrete tidsforløp, bør også et indre menneskelig forløp komme tilsyne. En sterkt rytmisk utvikling av scenenes rekkefølge er målet, men uten harde kontraster og alltid med det definitive siktemålet for øyet: å vise folket, stykkets egentlige helt, som lunefullt men godhjertet. I arrangementene bør det inngå forklarende aksepter, oppnådd gjennom en utpreget gestisk spillestil. Det eksentriske som virkemiddel må settes inn med sparsommelighet, slik at det ved siden av og sammen med naturalisme og stilisering kan øke fremstillingens mangfold og spennvidde.

Skuespillerne fengsles i første omgang av kjønnskampen, sjalusi- en, mødrenes innblanding og fedrenes geskjefter i dette stykket. Men med en høyere målsetting avtvinges de en stillingstagen til stykkets handlinger og figurer og deres sosiale sammenheng. Gjennom sitt gestiske spill og sitt engasjement i det enkle folket, frigjør de det arbeidende menneskets utvungent glade følelser og gir sin erkjennelse av livet et realistisk uttrykk.

Vi vil med vårt arbeid realisere Goldoni's ønske om at tilskuerne etter forestillingen går hjem med "mangt et såkorn av sannhet".

